

[Inger Gautier Schmit.]

ind i denne Forhandling, idet jeg føler mig overbevist om, at jo mere Tillid man har til, at man fra begge Sider har de ærligste og mest reelle Hensigter og ikke nogen Bagtanke, desto hurtigere naar man til et tilfredsstillende Resultat. Thi selv om man kan sige, at Privilegier hører ikke vor moderne Tid til, kan man alligevel ikke underkende, at de Mennesker, der har et Privilegium, har købt det i dyre Domme, og at de har Ret til at stille Krav om en hensynsfuld Behandling fra Statsmagtens Side. Men jeg har af de Udtalelser, der er fremkommet fra Apotekerne med Hensyn til dette Spørgsmaal, faaet en Følelse af, at der var en relativ Velvillie overfor dette, at man nu dog fik løst dette Spørgsmaal, som har staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar, og at den stærke Modstand og Uvillie, som sporedes i Kommissionsbetænkningen i Halvfemserne, nu er vejet og har givet Plads for en mere praktisk og nøgtern Forstaaelse af, at Privilegier lader sig nu en Gang ikke opretholde i et demokratisk Land, og at en lempelig og god og retfærdig Afløsning derfor er at foretrække. Derfor kan vi fra vor Side ogsaa tilsige den højtærede Minister vort Samarbejde under en saglig Drøftelse af denne Sag, idet vi haaber paa at naa til et tilfredsstillende Resultat.

Lovforslaget har dog et Mørkekammer, om jeg saa maa sige, med Hensyn til dette Spørgsmaal, idet det mest vitale for de reelle Apotekere selvfølgelig vil være, hvilke Erstatningssummer der maatte blive tildelt dem for Afstaaelse af deres Privilegium, og det er ogsaa Lovens svageste Punkt. Men jeg er ganske klar over, at dette Spørgsmaal vil være et af de første, der maatte tages op til Overvejelse, thi før man er nogenlunde klar over Ministerens Hensigter og Rækkevidden af hans Velvillie paa dette Omraade, kan man ikke danne sig noget Skøn over, hvorledes Apotekerne er stillet, naar der skal skrives til Afløsning af Privilegiet. Thi hvis man nu ser ganske nøgternt paa den Form for Afløsning, der her er foreslaet, hvor Apotekerne enten i Penge eller i Obligationer faar udbetalt Erstatningssummen for deres Privilegier, og saa bemærker, at de skal forrente denne med 5 pCt. og samtidig faar 4½ pCt. af deres Obligationer, vil det altsaa sige, at for at fortsætte med Bevillingen for deres Apotek skal de give ½ pCt. af Erstatningssummen. For saa vidt kunde man synes, at denne Ombytning mellem Kasserne, at de skal betale 5 pCt. ind i Apotekerfonden, og den skal give dem 4½ pCt. for deres Oblig-

gationer, er lidt overflødig, saaledes at det hele kunde klares ved, at de selv gav ½ pCt. Men det er vel et Led i hele Ordningen, og selvfølgelig maa de to Kasser holdes ude fra hinanden; det reelle er dog dette, at de selv kommer til at betale ½ pCt. af Afløsningssummen. Ganske vist faar de saa den Fordel, at de kan fortsætte deres Bevilling, og de faar den Fordel, at de har Udtrækningsretten til Obligationerne, og at de faar Pension til dem selv og deres Enke, hvilket ogsaa er af meget stor Betydning. Det vil altsaa være Opgaven i det kommende Udvalg at overveje, om disse Fordele og ikke-Fordele, som Apotekerne her bliver stillet overfor, nogenlunde kan komme til at veje hinanden op. Udstedelse af nye Obligationer er jo ikke særlig tiltalende i Øjeblikket, men jeg tænker heller ikke, at Apotekerloven bliver vedtaget i ganske faa Uger, saa det kan forhaabentlig udligne og bedre sig indtil da. Et Spørgsmaal af meget stor Interesse bliver det selvfølgelig, til hvilken Kurs disse Obligationer kommer til at ligge, og hvem der skal tage det Kurstab, der eventuelt kommer. I det hele taget er der jo mange rent forretningsmæssige Spørgsmaal ved denne Afløsning, der knytter sig til hele Tidens Valutaforhold. Et Spørgsmaal er det jo ogsaa, hvorledes Afløsningen vil virke paa de forskellige Panthavere i Apotekerprivilegierne, idet Apotekerne ofte har optaget meget store Laan for at komme i Besiddelse af disse Privilegier. Men jeg vil tro, og det tænker jeg, den højtærede Minister vil bekræfte, at man ved de Forhandlinger, som skal finde Sted med den enkelte Apoteker om Afløsningen, i høj Grad vil tage Hensyn til den enkeltes Forhold, ogsaa hans eventuelle Panter i Privilegiet. Dette Spørgsmaal rummer altsaa meget vidtrækkende og vanskelige Problemer, som Rigsdagen hidtil er vejet tilbage for at løse, men vi kan tilsige Ministeren vor Villighed til at gaa ind i Overvejelserne, idet vi har det bedste Haab om at naa til et tilfredsstillende Resultat, der ogsaa for de reelle Apotekere kan siges at være retfærdigt og rimeligt. Vi maa nemlig fra vor Side holde paa, at Afløsningen maa ske paa large Maade, saa at ingen med fuld Ret kan siges at blive forfordelt.

Naar vi fra vor Side kan ønske at stille Apotekerne lige, er det ikke, fordi vi synes, at de reelle Apotekere har klaget deres Sager daarligt, ikke fordi vi synes, at de; der har de reelle Privilegier, har levet højt paa disse uden at gøre en Indsats paa det Felt, som er deres, det danske Apotekervæsen; vi maa tværtimod hævde, at det maaske er dem,